

ରାଜୀ

କୁନ୍ତ । ସେ ପାରେ ସେ ବୌଧ ହୟ ଯା ଚାଯ ତାଇ ପାଯ ।
 ଠାକୁର୍ଦ୍ଦୀ । ସେ ସେ କିଛୁ ଚାଯ ନା । ଭିକ୍ଷୁକେର କର୍ମ ନୟ
 ରାଜୀକେ ଚେଳା । ଛୋଟ ଭିକ୍ଷୁକ ବଡ଼ ଭିକ୍ଷୁକକେଇ ରାଜୀ
 ବଲେ' ମନେ କରେ' ବସେ । ଆଜ ସେ ଲୋକଟା ଗା-ଭରା
 ଗୟନା ପରେ' ରାନ୍ତାର ଦୁଇ ଧାରେର ଲୋକେର ଦୁଇ ଚକ୍ର
 କାହେ ଭିକ୍ଷେ ଚେଯେ ବେଡ଼ିଯେଛେ ତୋରା ଲୋଭୀରା ତା'କେଇ
 ରାଜୀ ବଲେ' ଠାଉରେ ବସେ' ଆଚିମ୍ !— ଏ ସେ ଆମାର
 ପାଗଳା ଆସିଛେ । ଆୟ ଭାଇ ଆୟ—ଆର ତ ବାଜେ
 ବକ୍ତେ ପାରିନେ— ଏକଟୁ ମାତମାତି କରେ' ନେଇୟା ଯାକ !

(ପାଗଲେର ପ୍ରବେଶ ଓ ଗାନ)

ତୋରା	ସେ ଯା ବଲିମ୍ ଭାଇ
ଆମାର	ସୋନାର ହରିଗ ଚାଇ ।
ସେଇ	ମନୋହରଣ ଚପଳ ଚରଣ
	ସୋନାର ହରିଗ ଚାଇ ॥
ସେ ସେ	ଚମକେ ବେଡ଼ାଯ ଦୃଷ୍ଟି ଏଡ଼ାଯ ଯାଇ ନା ତା'ରେ ବୀଧୀ,
ତା'ର	ମାଗାଳ ପେଲେ ପାଲାଯ ଠେଲେ ଲାଗାଯ ଚୋଖେ ଦୀନା,
ତବୁ	ଛୁଟବ ପିଛ ମିଛେ ମିଛେ ପାଇଁ ବା ନାହିଁ ପାଇଁ
ଆମି	ଆପନ ମନେ ମାଟେ ବନେ ଉଧାଓ ହ'ଯେ ଧାଇ ॥

ରାଜୀ

ତୋରା ପାବାର ଜିନିଷ ହାଟେ କିନିମ
 ରାଖିଦୁ ସବେ ଭରେ',
 ଯାହା ଯାସ୍ତ ନା ପାଓରା ତାରି ହାଓରା
 ଲାଗୁଳ କେନ ମୋରେ !
 ଆମାର ଯା ଛିଲ ତା ଦିଲେମ କୋଥା
 ଯା ନେଇ ତାରି ଝୋକେ,
 ଆମାର ଫୁରଯ ପୁଂଜି, ଭାବିଦୁ ବୁଝି
 ମରି ତାହାର ଶୋକେ !
 ଓରେ ଆଛି କୁଥେ ହାନ୍ତମୁଥେ
 ଦୁଃଖ ଆମାର ନାହିଁ ।
 ଆମି ଆପନମନେ ଦାଟି ବନେ
 ଟୁଧା ଓ ହ'ଯେ ଧାଇ ॥
